ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΣΚΡΙΠ

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡΙΘ. 13. - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 50 | ΑΘΗΝΑΙ ΤΡΙΤΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927 | ΕΤΟΣ 29 ΠΕΡΙΟΔΟΣ 5η - ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 7585

Η ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ

Τό ἀνακοινωθὲν τῆς Κυβερνήσεως, ἐκδοθὲν μετὰ τὸ τετελεσμένον γεγονὸς ἀναφέρει ὅτι: «Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἡ Κυβέρνησις ἔκρεναν ὅτι ἐπεβάλλετο χάριν τῆς ἡρέμου καὶ ἀνεξαρτήτου διεξαγωγῆς τῶν συζητήσεων ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος νὰ διαβάσουν πρὸς τὴν **Α. Μ.** τὸν Βασιλέα γνώμην περὶ ἀποδημίας Του μέχρι τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ὁριστικοῦ Πολιτεύματος».

Τίθεται, δηλαδή, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁριστικῶς τὸ πολιτειακὸν ζήτημα. Τίθεται δὲ ὑπὸ τὴν περισσότερον ὀξεῖαν μορφήν του. Ἐν τοιαύτη περιπτώσει δικαιούμεθα νὰ διακηρύξωμεν ὅτι ὁ Βασιλικὸς Θεσμός, ὁ Θεσμὸς τῆς Συνταγματικῆς Βασιλείας ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν τάξιν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν παράστασιν τῆς Χώρας.

Ἡ Κυβέρνησις νὰ φρονῇ ὅτι ἡρεμωτέρα θὰ εἶνε ἡ συζήτησις μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐκφραθείσης πρὸς τὴν **Α. Μ.** [illegible] τῶν Ἑλλήνων πηγαίας ἐπιθυμίας. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ ἡρεμότητος ἢ σκληρότητος μιᾶς συζητήσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐνδιαφερομένου. Πρόκειται περὶ ζητήματος πολιτειακῆς μεταβολῆς, ζητήματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Λαὸς ὡς κυρίαρχος δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του. Ἡ μέλλουσα Ἐθνοσυνέλευσις ἐὰν κρίνῃ ἐκυτὴν ὡς νομίμως ἐκ τῶν ἐκλογῶν προελθοῦσαν θὰ θέσῃ ὑπὸ συζήτησιν τὸ ζήτημα. Φρονοῦμεν ἐν τούτοις—ἔχομεν δικαίωμα ἡμεῖς νὰ ἐχωμεν μίαν γνώμην—ὅτι αἱ ἐκλογαὶ ὡς διεξήχθησαν ἀποστεροῦν τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ ἀπολύτου κύρους τὸ ὁποῖον θ' ἀπητεῖτο πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπέλυσιν προβλήματος τοσούτης ἐθνικῆς σημασίας. Ἀλλ' ἐὰν—ἐὰν—ἡ Κυβέρνησις φρονῇ ὅτι ἔγκυροι εἶνε αἱ ἐκλογαὶ καὶ νόμιμος ἡ ἐκλεγεῖσα Ἐθνοσυνέλευσις, τότε ὀφείλει νὰ θεωρήσῃ ὡς πράγματι φύσταμένον ἐνέκκρεμότητα τὸ πολιτειακὸν ζήτημα, καταγουσα ὅτι πᾶσα βιαία λύσις αὐτοῦ δὲν θ' ἀπετέλει λύσιν, ἀλλὰ νέαν περίπλοκην τῶν συνεπειῶν τῆς ὁποίας τὴν εὐθύνην θὰ εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δηλώσῃ ἐνώπιον τοῦ Λαοῦ ὅτι ἀναλαμβάνει πλήρη.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τεθεὶς εἰς τὸ περιθώριον, δὲν θύνατας, ἀφοῦ δὲν ἠρώτηθη, νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του. Ἐγκαταλείπει ἐπομένως εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν φροντίδα τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα ἐσωτερικὰς ἀνωμαλίας καὶ κινδύνους ἐξωτερικοὺς στρεφομένους κατὰ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Χώρας καὶ τοῦ γοήτρου αὐτῆς, τοσοῦτον δοκιμασθέντος.

Ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται ὁ Λαός, ἡμεῖς, φωνὴ αὐτοῦ, νὰ μὴ διακηρύξωμεν ὡς ἄθροον πίστεως, ὅτι ἀποφεύγομεν πιστοὶ εἰς τὸ Συνταγματικὸν πολίτευμα. Κεκηρυγμένου ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς Ἕλληνες, αἰσθανόμεθα ὅτι ἀλλην μέαν φορὰν ὡς ὑποχρέωσιν μας ἐν ὀνόματι τῆς Πατρίδος, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἡλιτεύματος ἐν ὀνόματι τοῦ [illegible] τοῦ πραγματικοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, νὰ διακηρύξωμεν. Ὅτι ὁ Λαὸς ἀπομένει ἐν τῇ μεγάλῃ πλειονότητι αὐτοῦ πιστὸς εἰς τὸ πολίτευμα τῆς Συνταγματικῆς Βασιλείας. Τὴν φωνὴν ταύτην τὴν ὑψώμεν κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν καὶ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν Ἐθνοσυνέλευσιν. Ὁ Λαὸς ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ ἐν καιρῷ τὸ πολιτειακὸν ζήτημα ὡς καὶ πᾶσαν τυχὸν λύσιν αὐτοῦ ἀντίθετον πρὸς τὰ αἰσθήματά του. Ἤρεμος τὸ παρὸν ἐγκαταλείπει τὴν εὐθύνην εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. "Οταν ὁμιλήσῃ αὐτός, τότε θ' ἀποψέμῃ τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχῃ νὰ κρίνῃ πλέον μόνον τὸ πολιτειακὸν ζήτημα, ἀλλὰ καὶ τὰς συνεπείας πάσης μεταβολῆς αὐτοῦ. Σήμερον, ἡμεῖς, ἐν ὀνόματι τοῦ Λαοῦ, διακηρύσσομεν τὴν πίστιν μας πρὸς τὸ Συνταγματικὸν πολίτευμα. Καὶ ἀκόμη, δι' ἄλλην μέαν φορὰν, ὑπευθυμίζομεν τὰς εὐθύνας. Σήμερον...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὅπως ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἑλλάδος.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙ ΔΟΥΛΟΠΑΡΟΙΚΟΙ

— Πολὺ περίεργα μᾶς ἤρθαν τὰ καρναβάλλια ἐφέτος, ἔλεγον τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἷς τὰ ἄπατά χωρία.

Αἱ ἐκλογαὶ ἐβαπτίσθησαν καὶ ἐκεῖ καρναβάλλια, οἱ δὲ χωριοὶ διήρχοντο μακρὰν ἀπὸ τὰ ἐξελιγικὰ πηγάματα. «Δὲν ἤξομεν ὄρεξιν νὰ γίνωμεν μασκαράδες», ἐδικαιολογοῦντο διὰ τὴν ἀποχήν των.Ἐπὶ 800—700 ψηφοφόρων, τὸ πολὺ προσῆλθον εἷς τὰς κάλπας 100 καὶ αὐτοὶ «δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν διαφορετικά.Γνωστοὶ λόγοι». Ἔπειτα καὶ ἡ ἐφιλοξενία» τὸ ἐπέβαλλε. «Δὲν μποροῦσαν νὰ ἀφίσουν μόνους τοὺς ἀντιπροσώπους, τοὺς ὑποψηφίους». Ἀλλὰ πλήρης ἀδιαφορία ἦτο πρὸς τὰς ἐκλογάς. Οὔτε ἕνα τραγοῦδι, οὔτε μία συζήτησις, οὔτε μία παρέλασις. Εἷς τὰ καφρενεῖα ἐπαίζαν πρέφερ, κονσοῦναν. Οἱ νεαρότεροι τῶν χωριῶν ἐξῆλθον εἰς κυνήγιον. Ποτὲ ἄλλοτε τὰ χωρία δὲν εἶδαν περὶ-τὴν ἑσπέραν τόσους λαγούς. Ἐκτάκτως δὲ πικραμένοι ἐφαίνοντο ὁ ἀττικοβοιωτικὸς διὰ τὴν δεινὴν ἥβην ἐναντίον του. Ὅτι εἶνε δουλοπρεπικὸς καὶ ἀβανόφρονος.

— Ἀμ' γι' αὐτὸ τὰ χωρία μας εἶνε γεμάτα ἀπὸ τὰ ἠρῶα τῶν φονευθέντων παιδιῶν μας εἰς τὸν πόλεμον, ἔλεγον. Χώρια ἐκεῖνα, ποὺ ἐπῆγαν χαμένα εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

Ἠφώτησα εἰς πλείστα χωρία.:

—Ἂν ἐγίνετο δημοψήφισμα διὰ τὴν βασιλείαν πόσοι ψῆφοι θὰ ἔπεφταν εἰς τὸ ναῖ;...

—Δέκα καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ ἦσαν ἀπὸ τοὺς ντόπιους δουλοπαροίκους, ἦταν ἡ γενικὴ ἀπάντησις.

Τὸ βράδυ παρεμορφώθη τόση ἀδιαφορία διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν, ὅπου πρὸ τῶν τριμάτων δὲν ἐσυζήτουν οὔτε πέντε ἄνθρωποι. Μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὅλοι οἱ χωριοὶ ἐπλησιάζοντο περὶ τὴν ἐβδόμην ἑσπερινὴν συνήντησα ἕνα (ἀριθ. 1) χωριόν.

—Διὰ τὰ ἀποτελέσματα πᾶς, κουμπάρε; τὸν ἠρώτησα.

—Ποιὰ ἀποτελέσματα; ἀπήντησε ἐκπλαγεὶς. Ἔχω δεμένο τὸ γαϊδοῦρι μου ἐδῶ παρακάτω στὸ χωράφι καὶ θὰ τὸ πάω στὸ σπάρτο.

—Καλά, δὲν ἐψήφισες καὶ τοῦ λόγου σου;

—Ὄχι, κουμπάρε, γιατὶ σήμερα ἐψήφισαν οἱ κυνηγοὶ 'καὶ κινέζικα δὲν ξέρω. Πᾶγα καὶ στὴν Οὐρανία, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ μάθω. Τοῦ λόγου σου ξέρεις κινέζικα ;

—Τότε πᾶμε νὰ πιοῦμε ἕνα ποτηράκι κρασὶ στὸ σπίτι.

Ἐπῆγαίνεν. Ἀνὰ τῆς θεᾶς Δημοκρατίας εἰς τὸν ἁπλοῦν τοῖχον τῆς χωρικῆς κατοικίας ὑπῆρχον εἰκόνες βασιλέων. Παρετήρησα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τὸ ἀποτον. Ἐδιπλολογήθη,ὅτι καὶοῖ προσαπτοῦδες βασίληθ εἶχαν στὸ σπίτι.»

Προσέθεσε :

—Τὶ ἐβρισολόγιον εἶνε οἱ βασιλῆδες νὰ τοὺς ἀλλάξωμεν, κουμπάρε ;

Προφανῶς ἤννόει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

— Ἔβλεπα, κουμπάρε.

— Ἔβλεπα !

— Σοῦ ἀρέσει ;

— Σπιτάκι κρασάκι. Φίνο.

— Τί θὰ ἔλεγες τώρα τοῦ λόγου σου, κουμπάρε, ἂν σοῦ ἔδινα νὰ πιῇς πετρέλαιον ἀντὶ κρασί ;

— Τί ἰδέα εἶνε αὐτή ;

— Ὁ λιόγο τὸ λέει κουμπάρε. Πὲς πῶς σοῦ δίνω πετρέλαιον. Δὲν θὰ εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος.

— Σωστά.

— Λοιπόν, κουμπάρε, τὸ ἴδιο γίνεται μὲ τὴν δημοκρατία. Ἐμεῖς θέλομεν βασιλιᾶ καὶ ἐκεῖνοι θέλουν νὰ μᾶς δώσουν δημοκρατίαν. Πίνεται τὸ πετρέλαιον ; Ὄχι. Ἔββρε μας, λοιπόν.

Ἄδειασε τὸ ποτήρι του.

—Ἄδολο πρᾶμα, κουμπάρε. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ ἕνα ἄλλο. Χωριάτης ἄνθρωπος εἶμαι καὶ δὲν ξέρω νὰ τὰ πῶ καλά.

— Περίφημα τὰ λές.

—Ὅσο πάει ὁ νοῦς μου κρίνω, κουμπάρε. Σοῦ λιόνθενα ἄλλο. Σὲ πείρωνα μουσαφίρη στὸ σπίτι μου,—κι περιποιοῦμαι μὲ ὅ,τι ἔχω, σὲ πρασυνῶ μὲ τὸ κεφάλι ποὺ ἔχω, σὲ βάνω ἀπάνω ἀπὸ τὴν σουήρα μου. Ἔτσι ;

—Ὡ ;

— Καὶ τοῦ λόγου σου μοῦ παίρνεις μιά, δυό, δέκα φορὲς τὰ πράμπι μου, μοῦ παίρνεις τὰ παιδιά μου, παίρνεις καὶ μένα καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κάσιου μὲ στέλνεις στὴν Οὐρανία μὲ πᾶς. Δὲν σοῦ λιόνω ὄχι, εἶνε βλέπεις ; καὶ οἱ δεκατέσσαροι ὅροι τοῦ Οὐίλσων. Καὶ στὰ ὕστερα τ